

NOVÝM MĚSTEM PRAŽSKÝM

I.

Tebe znám, bezvětrí. Za tebe nehrozilo, že vyslaný
polibek k ústům se mi vrátí. A tebe také znám.
Hodlal si tu trávit falešného Krista a skončil se
žádankou v čekárně toxikologie.

Jaké štěstí měl jsem na přátele! Syčím do výloh. Ten
ve skle přikyvuje, nikoho jiného nezajímám.

II.

Ten ve skle už utekl za roh, co nejdál od osleplých
oken, od karnevalu prašných zmijí kolem mých
kotníků.

Jen rozvířené dívky, které si teď v noci povídají se
spodním prádlem, prosím a varuji: Až kopnu,
křičte. Křičte víc než já!